

MŪŽĪGĀ DZĪVĪBA: PAR NĀVI, MIRŠANU UN NĀKOTNES CERĪBU

Alberto Timms

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2022. GADA 4. CETURKSNIM

PAR NĀVI UN MIRŠANU: MŪSU NĀKOTNES CERĪBA

Dievs radīja cilvēkus, lai viņi baudītu mūžību mīlošās attiecībās ar Viņu un Viņa radību. Bet grēka noslēpumainā parādīšanās Debesu pagalmos izjauca šīs attiecības (Jes 14:12–15, Ec 28:12–19; Atkl 12:7–12), kam sekoja Ādama un levas krišana (1Moz 3:1–19, Rm 5:12). Traģiski, ka nāve pārņēma ne tikai cilvēci, bet visu dzīvo. Nāves izpausmes mēs redzam no kokiem krītošajās lapās, ziedos, kas novīst mūsu vāzēs, mūsu nevainīgo, iemīļoto dzīvnieku nāves mokās un kā mums tik brutāli tiek atņemti tuvie cilvēki. Mūsu pasaule ir pilna ar ciešanām un nenoslaucītām asarām.

Ilgodamies pēc labākas pasaules, cilvēki ir saziņējuši sev daudzas “paradīzes”, kurās viņi gribētu dzīvot. Piemēram, 1933. gadā angļu autors Džeimss Hiltons (James Hilton) izdeva grāmatu “Lost Horizon” (“Zaudētais apvārnis”), kas dažus gadus vēlāk pārtapa par filmu ar tādu pašu nosaukumu. Filma ir par lidmašīnu nožēlojamā stāvoklī, kurai izbeidzas degviela un kas beigās ietriecas sniegotajos Himalaju kalnos. Pilots avārijā mirst, bet daži, kas izdzīvo, tiek izvilkti no vraka, un tibetiešu grupa aizved viņus uz paradīzei līdzīgo Šangrila ieleju. Izolēti no ārpasaules, iedzīvotāji aug mīlestībā un gudrībā, dzīvojot gandrīz nemirstīgu ilgstošas harmonijas un prieka dzīvi.

Protams, tā ir tikai fikcija.

Kā mirstīgiem cilvēkiem mums ir vajadzīga drošība tagadnē un cerība nākotnei. Šveiciešu teologs Emīls Brunners (Emil Brunner) labi pateicis: “Kas skābeklis ir plaušām, tas cerība ir cilvēka dzīves jēgai. Paņem nost skābekli, un iestāsies nāve nosmokot; atņem cerību, un cilvēce nosmaks elpas trūkuma dēļ; bezjēdzības un bezmērķīguma dēļ rodas izmisums, paralizējot intelektuālos un garīgos spēkus. Kā cilvēka organisms ir atkarīgs no apgādes ar skābekli, tā cilvēces liktenis ir atkarīgs no apgādes ar cerību.” (Emil Brunner “Eternal Hope” (London: Lutterworth Press, 1954), 7. lpp.) Bībelē atklātā cerība patiešām uztur mūs eksistenciālās krīzes laikā, ko mēs piedzīvojam savā ceļojumā uz mūžību.

Pretēji izdomātajai Šangrilai no “Zaudētā apvārņa” mūsu mūžīgās dzīvības cerība “neseko izgudrotām pasakām” (2Pēt 1:16). Tā ir balstīta uz Dieva uzticamo apsolījumu

par pilnīgo pasauli, kurā nav vairs asaru, sāpju un nāves (Atkl 21:1–5). Šis dārgais apsolījums iedvesmoja apustuļu draudzi, un pie tā gadsimtu gaitā turējās daudzi kristieši. Nezaudējot savu spēku, šis pats apsolījums piešķir nozīmi un jēgu mūsu katra dzīvei. Tas ļauj mums raudzīties nākotnē ar drošību. Tas garantē, ka visi mūsu mīļie, kas ir miruši Kristū, tiks uzmodināti no kapa, lai iemantotu mūžīgo dzīvību.

Šajā Bībeles izpētes materiālā runa ir par lielo cīņu starp labo un ļauno no divu lielo tēmu perspektīvas. Viena ir grēka un nāves rašanās un pastāvēšana. Otra – Dieva pacietīgais darbs, lai atrisinātu šīs problēmas un aizvestu pasauli atpakaļ tās sākotnējā pilnīgajā stāvoklī. Īpašs uzsvars ir likts uz cilvēka mirstīgo dabu un augšāmcelšanos, kas vada uz nemirstību. Patiesībā mums nevajadzētu baidīties no nāves, jo Kristus nomira mūsu labā un uzvarēja nāves varu. Mums ir dota garantija, ka Viņam ir “nāves un elles atslēgas” (Atkl 1:18).

Šajā ceturksnī mēs iedziļināsimies sāpīgajā nāves jautājumā, izmantojot cerības lēcu, ko mums piedāvā Jēzus.

Alberto Timms (Alberto R. Timm), PhD (Endrjūsas Universitāte), ir Elenas Vaitas mantojuma centra asociētais direktors un Bībeles izpētes institūta komitejas (BRICOM), kā arī Ģeozinātnes izpētes institūta komitejas (GRICOM) loceklis. Iepriekš viņš kalpoja kā Latīņamerikas adventistu teoloģijas semināru prezidents.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).